

Neznám cennější vlastnost člověka,
než je laskavost.

– Ludwig van Beethoven

JSEM PROFESIONÁL A JAK ZŮSTAT ČLOVĚKEM?

LIDSKOU BYTOSTÍ V KAŽDÉM OKAMŽIKU

Hospicová paliativní péče je specifická svou cílovou skupinou, kterou jsou nevyčísitelně nemocní a umírající, ale také jejich rodiny a blízcí.

Multidisciplinární tým poskytující specializovanou paliativní péči je pro tuto práci speciálně vzdělán.

Jsou však okamžiky, kdy vzdělání a profesní vybavenost nestačí. Jsou chvíle, kdy potřebujeme být především lidmi s hlubokou vnímavostí a citlivostí pro situaci. Jak balancovat mezi profesionalitou a lidskostí? Jak zůstat člověkem a zároveň v roli profesionála?

Tyto a další otázky k tématu se vztahující budou nosným tématem 2. dne hospicové a paliativní péče na Vysočině.

19. 4. 2017 / Jihlava / Dělnický dům
Žižkova 1696/15, Jihlava

mezi stromy
Spolek pro lůžkový hospic pro Vysočinu

PROGRAM KONFERENCE

8.00–8.30

Registrace

8.30–8.45

Zahájení konference

8.45–9.00

Úvodní slovo k tématu konference
PhDr. Ludmila Novotná

9.00–10.15

1. blok:

Zástupce Kraje, náměstek pro
sociální oblast Mgr. Pavel Franěk

Zástupce Města Jihlavy, náměstek
Ing. Vratislav Výborný

Aktuální informace o situaci
hospicové paliativní péče v rámci
ČR poslanec MUDr. Vít Kaňkovský

Aktuální informace o projektu
HOSPIC MEZI STROMY
Ing. Lukáš Beránek

Diskuse

Přestávka

10.45–12.30

2. blok:

Terezie Málková – pracovník
v sociálních službách Domácí
hospic Bárka, Jihlava,
**„Překročení hranic nemusí vždy
znamenat profesní selhání.“**

Vladimíra Šopková – zdravotní
sestra,
**„Profesionalita sestry – její pilíře
a vývoj“**

Bc. Bronislava Husovská – ředitelka
dětského mobilního hospice
Ondrášek, Ostrava,
**„Doprovázení nevyléčitelně
nemocných dětí doma“**

Diskuse

MUDr. Viola Svobodová –
zakladatelka a bývalá primářka
hospice sv. Alžběty v Brně,
**„Jak mne učili nevyléčitelně
nemocní lidskostí“**

Oběd

13.30–15.30

3. blok:

Kulturní program – překvapení

Bc. Michaela Čeřovská – ředitelka domácího hospice Sdílení, Telč
„J sme zde pro nemocné a jejich rodiny – a kdo je tu pro nás?“

RNDr., Mgr. Vojtěch Hrouda, Ph.D.
nemocniční kaplan, Nové Město na Moravě,
„Profesionalita na hranici života a smrti? – pohled nemocničního kaplana“

PhDr. Robert Huneš – prezident APHPP, ředitel hospice v Prachaticích
„Hospic, místo radosti“

Diskuse

Závěr

ANOTACE

Bc. Bronislava Husovská
ředitelka dětského mobilního hospice Ondrášek, Ostrava
„Doprovázení nevyléčitelně nemocných dětí doma“

Hospicová péče o umírající dospělé pacienty a děti má mnohé společné, zároveň však narážíme na určitá specifika související s rozličným vnímáním smrti, jež jsou ovlivněna v první řadě věkem dítěte, úrovní mentálních schopností a zkušenostmi, které samo dítě nabylo. Nedílnou součástí dětské paliativní péče je podpora rodičů a sourozenců v průběhu péče o dítě a pokračuje také po jeho

úmrtí. Období po smrti dítěte bývá většinou těžké, dlouhé a často komplikované. V příspěvku uslyšíte zkušenosti z doprovázení nevyléčitelně nemocných dětí v domácím prostředí.

MUDr. Viola Svobodová
Hospic svaté Alžběty, Brno

„Jak mne učili nevyléčitelně nemocní lidskosti.“

Studiem a praxí jsme získali zkušenost jak lidem radit, jak je vést ve vzájemné spolupráci k uzdravení. Nad nevyléčitelně nemocným a umírajícím jsme

najednou zůstali stát bezmocní a nepřipravení. Právě ta naše bezmoc nás přivádí k tomu, abychom vstoupili do bolesti nemocného. Tak místo rad a mluvení se člověk naučí naslouchat, spoluprožívat trápení a nemocnému pomáhat k naplnění života. To nutně mění naše způsoby jednání, ale také nás samotné. U bran smrti objevujeme velké pravdy o životě a o tom, k čemu jako lidé máme dorůst.

Vladimíra Šopková

zdravotní sestra

„Profesionalita sestry - její pilíře a vývoj“

Co staví dobré základy pro účinnou pomoc zdravotní (hospicové) sestry, co je základem jejího profesionálního a lidského poslání? Pohled na 4 pilíře kvalitní komplexní ošetrovatelské péče, které se navzájem prolínají a ve svém propojení tvoří plnohodnotný celek. Jak nahlížet na hranice mezi profesionálním a lidským jednáním? Kde je tato neviditelná hranice?

Terezie Málková

pracovník v sociálních službách
Domácí hospic Bárka, Jihlava

„Překročení hranic nemusí vždy znamenat profesní selhání.“

Hranice nám pomáhají stanovit, co smíme a co ne, co již není žádoucí, kam bychom se neměli pouštět, abychom respektovali druhého nebo sami sebe. Respektujeme-li druhé, znamená to s citem vnímat, kam nás naši nemocní pouští a kde je hranice, za kterou je už pouze jejich soukromý svět. Respektuji-li sebe sama, potřebuji znát hranici svých možností, kterou mi určuje jednak moje profese, moje kompetence a v nemalé míře také moje osobnost. Někdy není snadné tyto hranice správně určit, někdy hranice překročíme a jdeme dál, než jsme původně zamýšleli. Nemusí to být vždy chyba. Důležité je, abychom v těchto situacích dobře viděli nemocného, jeho rodinu i sebe sama.

Bc. Michaela Čerovská

ředitelka domácího hospice Sdílení
Telč

„Jsme zde pro nemocné a jejich rodiny – a kdo je tu pro nás?“

Práce sestřiček v domácím hospici je mimořádně smysluplná a krásná, ale i náročná. Jsou v první linii. Aby mohly sloužit nemocným dlouhodobě a s radostí, potřebují někoho, kdo věnuje péči také jim. A to je výzva pro ředitele – profesionála a člověka.

RNDr., Mgr. Vojtěch Hrouda, Ph.D.
nemocniční kaplan, Nové Město
na Moravě

***„Profesionalita na hranici života
a smrti? – pohled nemocničního
kaplana“***

Téma profesionality a lidskosti
v paliativní péči z perspektivy
duchovního vede spíš k otázkám
než jasným odpovědím – proto je
v názvu příspěvku otazník.

Umření je také věcí ducha. V čase,
kdy člověk „odchází na věčnost“,
se otevírá prostor, ve kterém
se odehrává cosi významného
mezi odcházejícím a Bohem. To
není konstatování faktu, to je
vyjádření z perspektivy křesťanské
víry. Pro třetí „osoby“ (včetně
duchovních) není tento prostor
přístupný. V posledních chvílích
pozemského života klesá význam
naší, byť dobře míněné péče. Dle
mého by se profesionalita měla
projevit schopností pečujících
(též včetně duchovních) tento
prostor nezabrat, nezaplnit jej
svou „důležitostí“. Přesto, na
hranici života a smrti smíme
(my, kdo jsme nablízku, nejenom
kaplani nebo kněží) ukazovat
k naději – slovem, modlitbou,
svátostmi, tichem, osobitě. Zde se
jistá profesionalita může uplatnit,
ale tím, co skutečně pomáhá,
je spíše spontánní, živá (a žitá)
láska. Předpokladem pro službu

vyprovázení jsou lidská vnímavost,
citlivost, soucit a schopnost
odmlčet se. Tyto atributy nejenže
nejsou výsadou „profesionálů“,
ale mohou být ve jménu domnělé
profesionality i všelijak oslabeny
či přeformátovány. Jsem
přesvědčen, že tváří tvář smrti
není profesionálem nikdo. To
neznamená, že bychom se měli
smrti bát, naopak.

PhDr. Robert Huneš
prezident APHPP, ředitel hospice
v Prachaticích

„Hospic, místo radosti“

Hospic není poslední štací, ale spíše
poslední šancí. Přetrvává řada
mýlek a mýtů, čím hospic opravdu
je. Není ani nemocnicí, ani luxusní
LDN, ani sanatoriem, ani domovem
seniorů... Kde ostatní medicína
končí, tam hospice teprve začínají.
Hospice, přestože nedokážou
pacienty uzdravit, jsou místem, kde
lidé mohou nalézt ztracenou naději.
Co to tedy hospic je? To zazní
v tomto příspěvku.

KULTURNÍ PROGRAM

Cesta ke smíření

Choreografie inspirovaná modelem „5 fází smutku“
podle E. Kúbler-Rossové

1. R. Aubry: Stereotyp

2. J. Talbot: Odmítání

3. J. S. Bach: Vztek

4. P. Mealor: Deprese

5. J. S. Bach: Smíření

Choreografie
Jana Šilarová a dívky

Tančí
dívky 7. ročníku a II. stupně tanečního oboru
Soukromé základní umělecké školy Havlíčkův Brod

ODBORNÁ GARANCE KONFERENCE

KONFERENCE AKREDITOVÁNA

ČAS, ČLK

ODBORNÝ GARANT KONFERENCE

MUDr. Miloslava Straková

primářka oddělení dlouhodobě nemocných nemocnice Havlíčkův Brod

POŘÁDÁ

Spolek pro lůžkový hospic
Mezi stromy, z.s.

mezi stromy

Spolek pro lůžkový hospic pro Vysočinu

